

[Petra Petersen.]

ønskede at indføre trangsgrensen igen. Jeg kan ikke af det foreliggende forslag se andet end, at man faktisk gennemfører en trangsgrense. Det er skolelægen, der skal skønne, hvorvidt et barn, der går i klasserne over 5. klasse, skal deltage i skolebespisningen, og reelt vil det vel sige, at kun hvis børnene sulter og er underernæret, kan de henvises til skolebespisningen. Jeg kan ikke se andet end, at dette må være ensbetydende med, at man genindfører en trangsgrense.

Jeg vil bestemt hævde, at de 5 måneders skolebespisning slet ikke er nok, og jeg kan i så henseende også henvise til, hvad det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp sagde, at netop i forårsmånederne er det nødvendigt, at børnene får mad, da vor kost på det tidspunkt i almindelighed er ret vitaminfattig.

De borgerlige blade med „Berlingske Tidende“ og dets tegner i spidsen har jo glædet sig over, at nu fik man anledning til at stjæle børnenes mad. Der skrives rørende ledere om „mors madpakke“, den skal igen frem i lyset, hjemmene skal selv administrere deres børns frokost. Og selv den højterede socialminister undser sig ikke for at følge efter ved sin udtalelse om, at man først og fremmest bør lægge det hen til hjemmene selv at sørge for børnenes bespisning.

Jeg fristes til at sige: skån os dog for de flovser! Enhver ved jo eller burde vide, at fattigdommen griner ud af tusinder og atter tusinder af danske arbejderhjem i dag. De medlemmer af denne rigsdag, der endnu lever mellem arbejdere og som arbejdere, de ved det i alle tilfælde, og de øvrige medlemmer i denne sal burde se at lære det, se at forstå, at fattigdommen i dag har holdt sit indtog i tusinder og atter tusinder af danske arbejderhjem.

Her kommer man med et forslag, der forringer skolebespisningen: kun 5 måneders bespisning, og kun de små kan deltage i den. De store kan altså sulte, og de øvrige måneder, hvor der ingen skolebespisning er, kan alle børnene sulte. Og så kommer man her og snakker om „mors madpakke“, til trods for at man ved eller burde vide, at der ingen madpakke er. Det har man sørget for gennem prisstigninger,

gennem skatter, gennem arbejdsløshed, gennem bolignød og alt det, som er en følge af den forfejlede politik, vi har ført. Ved at true med krise, katastrofer og fallit skal man nu på børnenes bekostning spare 5 mill. kr.

Det er ikke så længe siden, den højterede indenrigsminister anmodede finansudvalget om at få bevilget 5 mill. kr. til fremstilling af gasmasker. Bevillingskravet er ganske vist taget tilbage, eftersom man mener at kunne købe gasmasker billigere i Tyskland — men 5 millioner til gasmasker! Tag maden fra børnene og giv dem en gasmaske og se, om de kan klare sig med det. Undergrav hjemmene, ødelæg børnenes sundhed, split familierne gennem bolignød og økonomiske bekymringer; så kan man som erstatning bygge nogle anstalter, hvor man kan anbringe en del af børnene, og resten af dem kan man sende på sanatorier, på hospitaler og i fængsler. Det må siges højt og tydeligt: spar gasmaskerne og giv børnene mad! Til krigsforberedelser øses der millioner og atter millioner ud. Militærets planlagte ruinby og øvelsesplads på Amager vil koste 30 mill. kr. — 30 millioner til ruiner, det har vi, men ikke 5 millioner til børnenes mad.

Dette lovforslag er fra ende til anden en forringelse af vor sociale standard. Vi kan ikke være med til det, og jeg skal derfor tillade mig at fremsætte følgende forslag til motiveret dagsorden:

„Idet folketinget udtaler, at når staten ofrer op mod trekvart milliard kroner årlig på militærvæsen og krigsforberedelser, må der også være råd til at fortsætte skolebespisningen i det hidtidige omfang, og at man i hvert fald ikke bør tage maden fra skolebørnene for at få råd til oprustning, går tinget over til næste sag på dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende forslag om overgang til næste sag på dagsordenen (se ovenfor.)

Det fremsatte forslag indgår nu i forhandlingen.

Arbejds- og socialministeren (Poul Sørensens): Jeg vil gerne gøre nogle bemærk-